

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra VENUS ET DRAMATISK DIGT (1841)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 241. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207705028256/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

PHØBE. Men see, hvor bleg Klymenes Kind er bieven.
 KLYMENE. Jeg syntes ganske tydelig, det rørte
 Sig hist i Buskene.

PHØBE. Hvad rørte sig?

KLYMENE. Jeg veed det ei; men siden jeg forleden
 Var ovre paa den anden Side Floden,
 Og hørte der min Fæster mig fortælle
 Om Prinds Actæon og hans vilde Jægere,
 Fra den Tid skrækker mig den mindste Lyd.

PHØBE. Og hvad fortalte da din Fæster?

PROKRIS. Andet ei,

Jeg vedde tør, end hvad vi Alle veed,
 At mange Kjærestes Actæon har.
 Er det saa frygteligt? Jeg var ei bange
 For ham med samt hans Jægere at møde.

KLYMENE. Spot ei, o Prokris! Spot og Skade følges.
 Det hele Grændseland paa Hevn kun tænker.

Min Fæster sagde, at ei nogen Kone
 Og Pige meer var sikker der i Landet;
 Thi allevegne lured Prinds Actæon
 Med sine Jægere, for dem at fange.

Tidt brød med Vold i Byerne han ind,
 Drev Mændene paa Flugt, for tapper er han;
 Og dem af Qvinderne, som selv han spared,
 Bortførte saa hans Folk. En gammel Jæger,
 Jeg troer han Mimas hed, er værst af Alle;
 Et Afskum skal det være, som fra først af
 Den unge Prinds til Prækhed har forført.

PHØBE. Det er jo frygteligt!

PROKRIS. Ja hyt dig, Phøbe!

Men videre Klymene! Veed du Mere?

KLYMENE. En Maanedstid det nu kan være siden,
 At fra sin Borg Actæon sendte hjem
 De Sidste af den Pige-flok, han røved.
 Men tænk, hvor selsomt! Alle holde af ham.
 De kalde ham en Halvgud, en Apollo,
 Hvis Ord et nogen Dødelig kan modstaae,
 Og som i Skjønhed aldrig fandt sin Lige.

PHØBE. Det er jo rædsomt!

PROKRIS. Stakkels Phøbe, vogt dig!

Din Dyd er stor, men skrøbeligt dit Hjerte.

PHØBE. Utaalelige Prokris!

KLYMENE. Hermione,

Du er saa rolig — er du ikke bange?

HERMIONE. Nei, alle Spøgelseser jeg kan fordrive.

Min Fætter Hæmon har en Vise lært mig,

Som til sin egen Brug han digtet har;
Den tager hver en Frygt som Katten Musea.

synger.

I Mødgang og Fare,
Naar Skjæbnen er vred,
For mig at forsvare,
Et Middel jeg veed:
Et Middel, der stemmer
I Sorg mig til Lyst;
Et Middel til Trøst,
Som Dag nu og Nat, til min Frelse, jeg glemmer
Her dybt i mit Bryst.
Naar jeg leer —
Ha, ha, ha!
Tra, la, la!
Ingen Ting da kan skade mig meer.

Tilgavns og med Smerte
Forelsket jeg var;
Man pinte mit Hjerte,
Holdt Haabet for Nar;
Af Taarer, som runde,
Blev næsten jeg blind;
Da faldt det mig ind,
Om ikke ved Latter jeg allerbedst kunde
Kurere mit Sind.
Og jeg loe —
Ha, ha, ha!
Tra, la, la!
Ja, saa Skam, blev jeg lystig og fro.

Bag Grene, der luded,
Jeg traf i en Skov
Paa Ulven, som tuded
Og søgte sit Rov.
Den meente, at bange
Jeg skulde den flye;
Naar jeg krøb i Ly,
Saa vilde med Spring den mig pludselig fange.
Da loe jeg paany;
Det faldt haardt —
Ha, ha, ha!
Tra, la, la!
Strax min Ulv lusked slukoret bort.